

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

— Τῆς ἔδωκες τὴν ἐπιστολὴν μου καὶ τὴν ἀνέγνωσε παρευθὺς ;

— Πιές, κορίτσι μου, ὅτι τὴν ἔφαγε μὲ τὰ μάτια.

— Διατί δὲν ἦλθε μαζὶ σου ;

— Ὡς φαίνεται, διότι δὲν ἤμποροῦσε.

— Τότε θὰ ἔλθῃ αὐρion ;

— Ναί, ἴσως αὐρion ἢ μεθαύριον ἢ καὶ τὴν ἄλλην ἀκόμῃ ἡμέραν, δὲν μοῦ εἶπε καλὰ πότε θὰ ἤμπορέσῃ. Ἡ καυμένη, ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα θὰ ἔχῃ τώρα πολλαῖς ἀσχολίαις.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἐστέναξε.

— Τέλος τί σοῦ εἶπε δι' ἐμέ ; ἠρώτησεν.

— Ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πάντοτε, ὅτι εἶναι εὐτυχὴς ποῦ ἔμαθε ὅτι ἐνόησες πῶς φροντίζουν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν σου· θὰ μοῦ ἔλεγε δὲ ἀκόμῃ καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ κατάλαβα ὅτι τὰ ἐφύλαγε αὐτὰ μέσα εἰς τὸν νοῦν της. Σὰν ἐφευγα μοῦ ὠμίλησε δι' ἐκείνον τὸν νέον.

— Ποῖον νέον ; ἠρώτησεν ἡ Χρυσαυγὴ, τῆς τὸ μέτωπον αἰφνιδικῶς ἠρυθρίασε.

— Τὸν κύριον Ἀδριανὸν τὸν ἀγαπητικόν σου. Ὁμίλησαν πολλοὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς Χρυσαυγῆς, καὶ θὰ στέρξῃ εἰς τὸν γάμον· ἄς ἔχῃ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἄς μὴ στενοχωρεῖται ; διότι τρεῖς ἢ τέσσαρες μονάχα ἡμέραις θὰ περιμένῃ.

Ἡ νεανὺς ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς σφόδρα παλλούσης καρδίας της. ταυτοχρόνως δὲ ἠκτινοδύλησε τὸ βλέμμα της, Ἀφοῦ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σύννους, ἀπεφάσισε νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ Σημαδεμένη κρύφα ἀπεσύρθη, ἡ δὲ Χρυσαυγὴ τῇ πρωτῇ μόνον τῆς ἐπιούσης εἶδε τὴν φρουρὸν αὐτῆς.

— Χθὲς τὸ βράδυ, τῇ εἶπεν, ἐλησμόνησα νὰ σ' ἐρωτήσω καὶ τι.

— Τί, κορίτσι μου ;

— Διατί ὅμως χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῇς τίποτε, ὥσάν νὰ ἦσο δυσαρεστημένη ἀπὸ ἐμέ, μ' ἐσπρωξες μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μ' ἐκλείσεις ;

Ἡ Σημαδεμένη προσεδόκα προφανῶς τοιαύτην ἐρώτησιν τῆς νεανίδος, διότι εἶχεν ἐτοιμὴν τῆς ἀπάντησιν της.

— Ἀ ! Θεὲ μου, ὑπέλαβε· σ' ἐτρόμαξα ἴσως ;

— Σχεδόν.

— Ὁ ἄνδρας μου φταίει, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ τὸν ἔψαλα σήμερα τὸ πρωῒ. Γιὰ φαντάσου, κορίτσι μου, τότε ποῦ ἐγὼ ἤμουν εἰς τὸ Παρίσι, ἔπιε κομμάτι παραπάνω. Ἐχει τέτοιους ἄνδρας, κορίτσι μου, ποῦ πρέπει νὰ τοὺς φυλάγῃ κάνεῖς ὥσάν παιδιὰ· καλὰ

ποῦ δὲν βγαίνω ποτὲ ἐξω. Τὸ λοιπὸν ὅταν ἦλθα, τὸν εὐρήκα μεθυσμένον. Καὶ δὲν εἶναι κακὸς ὁ ἄνδρας μου, ἀλλὰ ὅσων πιτῇ κομμάτι παραπάνω, εἶναι βαρετός, πειράζει τοὺς ἄλλους καὶ λέγει μονάχα ἀνοησίες. Ὅταν ἦλθα χθὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι, τοῦ ἦλθε ὄρεξις νὰ μοῦ εἰπῇ :

« — Θ' ἀναβῶ ἐπάνω νὰ ἰδῶ τὸ κορίτσι.

» — Τί ; νὰ ὀδῇς τὸ κορίτσι ; καὶ γιατί νὰ τὸ ὀδῇς ;

» — Αἶ, γιὰ νὰ μιλῇσω μαζὶ του.

» — Δὲν σὲ ἀφίνω, μεθύστακα ;

» — Θὰ ὑπάγω, θὰ ὑπάγω, ἔχω καὶ νὰ τοῦ πῶ.

» — Τί ἔχεις νὰ τοῦ πῇς ;

» — Αἶ, νὰ τὸ φιλήσω ! »

— Ὡ ! ὑπέλαβεν ἡ Χρυσαυγὴ συνοφρυωθεῖσα.

— Μὴ θυμόνης, κορίτσι μου, ἐπανέλαβεν ἡ Σημαδεμένη· ὅταν οἱ ἄνδρες πιοῦν κομμάτι, δὲν ἔξερουν τί λέγουν. Τέλος πάντων ἤθελε νὰ σὲ ὀδῇ, αὐτὸ ἦτο ἡ σταθερά του ιδέα· καὶ εὐρίσκετο εἰς τὴν σκάλα, ὅταν ἐγὼ θύμωσα καὶ τὸν ἐσπρωξά πῖσω. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐφοβήθηκα μὴ τύχῃ καὶ γυρίσῃ καὶ θελήσῃ ν' ἀναβῇ, ἐσκέφθηκα πῶς τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχα νὰ κάνω ἦτο νὰ σὲ κλείσω μέσα εἰς τὸν πύργον. Τώρα κατάλαβες, κορίτσι μου, αἶ ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσαυγὴ, καταλαμβάνω.

— Καὶ ἔπειτα δὲν σὲ ἀφῆκα καὶ πολλὴν ὥρα, διότι ἄμα ἐπλάγιασε καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἐγὼ ἦλθα γρήγορα κοντά σου.

— Συχνὰ ἀρά γε πίνει ὁ ἄνδρας σου ;

— Δὲν πίνει σχεδὸν ποτέ, ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι, κορίτσι μου, ἐγὼ κλειδώνω πάντα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ θὰ προσέχω τώρα νὰ ἔχω τὸ κλειδί στὴν τσέπη μου· καὶ ἔπειτα αὐτὸ θὰ γείνῃ διὰ δύο ἢ τρεῖς ἀκόμῃ ἡμέραις ὅπου θὰ μείνῃς ἐδῶ . . .

Ἡ Χρυσαυγὴ ἐστέναξεν . . . Εἰσέτι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἔπειτα θ' ἀπηλευθεροῦτο ! Θὰ ἔβλεπε τὸν πατέρα της, τὴν μητέρα της καὶ θὰ ἠδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως μετ' οὐ πολὺ δὲ θὰ ἀπέκτα τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν τῇ ὑπεσχέθησαν. Εἰσέτι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ! Ἀλλ' αὐταὶ θὰ ἀπῆρχοντο ταχέως, καὶ δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ πλέον ἐπὶ πολὺ· καὶ ὥς δὲν τῇ ἐμήνυσεν ἡ παιδαγωγὸς της, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀκόμῃ ὀλίγην ὑπομονήν. Καὶ ἐπειδὴ οὐδένα ἔχει λόγον νὰ ὑποπτεύῃ τὴν Σημαδεμένην, παρεδόχθη ὡς ἀληθῆ τὸν μῦθον τῆς δολίου γυναικός, ἐπινοηθέντα ὅπως τῇ ἀφαιρέσῃσι πᾶσαν δυσπιστίαν.

KZ

Τὸ δεῖπνον.

Παρήλθον ἤδη αἱ τῇ κομῆσιν Δελασέρ χορηγηθεῖσαι τρεῖς ἡμέραι· ἵνα σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ, καὶ ἐπλησίασεν ἡ ὥρα ἡ φοβερά, ἣν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ εἶχεν ὡς φόβητρον τῆς μητρὸς τῆς Χρυσαυγῆς.

Τῇ ἑκτῇ καὶ ἡμισείᾳ οἱ τέσσαρες τοῦ ὑποκόμης προσκεκλημένοι ἀφίκοντο εἰς τὸ ἀρχαῖον τῶν κυνηγῶν ἐντευκτήριον. Τούτους ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας ὁ Σανζάκ, καὶ εὐθὺς ὡς εἶδεν αὐτοὺς, κατέβη ἐν σπουδῇ εἰς προὔπαντησίν των, θέλων νὰ σταματήσῃ αὐτοὺς ἐπ' ὀλίγον ἐν τῷ περιβόλῳ καὶ εἶτα νὰ τοὺς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Σημαδεμένη μετέβη παρὰ τῇ Χρυσαυγῇ καὶ ἠθέλησεν, ὡς καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, νὰ τὴν ὠθήσῃ εἰς τὸν πύργον, ἄλλ' ἡ νεανὺς ἀντέστη.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θέλω νὰ κλεισθῶ ἐκεῖ.

Εἶχον ὅμως προῖδε τὴν ἀντίστασιν ταύτην, διότι ἀμέσως ἐνεφανίσθη ὁ Κοκάς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δωματίου κλονούμενος. Ἡ Χρυσαυγὴ ἀφῆκε τότε κραυγὴν τρόμου καὶ τρέμουσα σύσσωμος κατέφυγεν εἰς τὸ δεσμητήριόν της· οὕτω δὲ ἡ θύρα ἐκλείσθη ἀοράτως.

— Νά, εἶπεν ὁ Κοκάς, δὲν εἶναι δύσκολο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Τώρα ὁ κ. ὑποκόμης ἠδύνατο νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς φίλους του. Διὰ τῶν φροντίδων τοῦ ἀνδρογύνου τὰ δύο παράθυρα τοῦ μεσαίου μεγάλου δωματίου ἐφωτίσθησαν αἴφνης, μεταπονηθέν δὲ τοῦτο εἰς ἐστιατόριον διὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐχρησίμεισε διὰ τὸ συμπόσιον, εἰς αὐτὸ ἐστήθη ἡ τράπεζα.

Ἐπὶ τραπεζομανδύλου, ἡ λευκότης τοῦ ὁποίου ἦτο ἀμφίβολος, ὑπῆρχον ἐξ τρυβλίου καὶ ἐξ φιάλαι λευκοῦ παλαιοῦ βουργονδικοῦ οἴνου, εὐρεθέντος ἐν τῇ οἰναποθήκῃ, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς τραπέζης ἀνυψοῦτο πυραμὶς ὁστρειδίων, πάνυ καταλλήλων εἰς πόσιν τοῦ εἰρημένου οἴνου. Τὰ χειρόμακτρα, ἐξαχθέντα ἐκ φωριαμοῦ, ὅπου ἦσαν τοποθετημένα ἀπὸ ἐτῶν πιθανῶς, δὲν ἐφαίνοντο ὄντα λευκότερα τοῦ τραπεζομανδύλου.

Ἐλλείπει ἀργυρῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν, τὰ κοχλιάρια καὶ τὰ πηροῦνια ἦσαν ἐξ ἐπαργύρου μεταλλοῦ καὶ ἐφαίνοντο ἥδη ὑποκίτρινα ἐκ τῆς μερικῆς ἐξαλείψεως τοῦ ἐπαργυρώματος· ἀλλὰ δὲν παρατηροῦνται τόσον λεπτῶς τοιαῦται ἐλλείψεις ἐν ἐξοχῇ.

Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπῆρχετο καὶ ὁ φωτισμός, ὥστε περιττὸν ἀπέβαινε καὶ περὶ αὐτοῦ πᾶν σχόλιον. Ἐπὶ δύο κηροπηγίων, τοποθετημένων ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς τραπέζης, ἦναπτον δέκα κηρία. Ὁ οἶνος ἐφαίνετο ὢν ἄφθονος· ἐνώπιον δ' ἐκάστου συνδαιτυμόνος ὑπῆρχον τοποθετημένα τέσσαρα ποτήρια.

Ὁ Κοκάς μετέβη εἰς Μομμορενσύ ἵνα κομίσῃ ἐκεῖθεν τὰ τρόφιμα, καὶ ἡ σύζυγός του εἶχε παρασκευάσει τὰ φαγητὰ ἀρκούντως καλῶς, διότι ἐχρημάτισε μάγειρος παρὰ τῷ ὑποκόμῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εὐημερίας του.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τοῖς φίλοις αὐτοῦ, οἵτινες οὐδόλως ἐπεθύμουν νὰ ἴδωσι τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης· ἡ φωταψία αὕτη μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ εἰσελθῶμεν. Ἀπολουθήσαστέ με λοιπὸν.

Οἱ πέντε ἄνδρες ἀνέβησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκάθησαν ἵνα μὴ κουράζωνται, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐμελλον ν' ἀνακλιθῶσιν

ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Ὁ Κοκὰς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐγένοντο ἄφαντοι.

— ὦ! ὦ! ἔχομε Ἰστρίδια, ἀνεφώνησε τῶν δαιτυμόνων τις, ὀνόματι Ἐκτωρ.

— Ἐνα κοφινάκι, ἀγαπητὴ φίλε, εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

— Θὰ τὰ παστρέψωμεν. Ἡ ὑπερβολικὴ τιμὴ τὴν ὁποίαν πληρώνει τις σήμερον εἰς αὐτὰ τὰ θαλασσινὰ αὐξάνει τὴν νοστιμάδα των.

— Μήπως εἶναι αὐτὴ ἡ ἐκπληξίς τὴν ὁποίαν μᾶς ὑπεσχέθη; εἶπεν ἕτερος εἰς τὸ οὖς τοῦ γείτονός του.

— Γνωρίζω ἐγὼ τὸν Σανζάκ· μᾶς ἀνήγαγε μίαν ἐκπληξιν καὶ θὰ τὴν ἔχομεν, ἀπεκρίθη οὗτος, ὅστις ὀνομάζετο Δελουβιέ.

— Τὸ πιστεύεις λοιπόν;

— Ὁ Σανζάκ δὲν μᾶς ἔφερεν ἐδῶ διὰ νὰ μᾶς προξενήσῃ μόνον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φάγωμεν Ἰστρίδια.

— Ὁμολόγησε, ὑποκόμη, ὑπέλαθεν ὁ Ἐκτωρ, νέος εὐτραφὴς καὶ φυσίγνωθος ἡλικίας τριάκοντα ἕως τριάκοντα δύο ἐτῶν, ὁμολόγησε ὅτι πολὺ ἀλλόκοτον ἰδέαν συνέλαβες νὰ μᾶς προσκαλέσῃς ἐδῶ σήμερον.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω κἀνὲν ἀλλόκοτον.

— Δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ὠραῖαι καὶ μυρίπνοοι νύκτες προσελκύουσιν τοὺς ρεμβάζοντας ὑπὸ τὸ παχύςκιον φύλλωμα τῶν δένδρων.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν προτίθεται νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς νυκτερινὴν ἐκδρομὴν ἐν μέσῳ λοχμῶν τοῦ δάσους. Ἐὰν ἀγαπᾶτε, θὰ περάσωμεν ὅλην τὴν νύκτα ἐδῶ.

— Ἔτσι θὰ γείνη, διότι τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρίσιους πρὸ τῆς αὔριον. Ἐὰν τὰ κρασιά, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς βγάλῃς, ὁμοιάζουν πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπίομεν ἐδῶ πέρυσι, δὲν θὰ μᾶς φανῇ μεγάλη ἡ νύκτα.

— Εἶναι τὰ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα.

— Ἐὰν μονάχα εἶχες προσκεκλημέναις πρὸς περισσοτέραν ζωηρότητα μερικαῖς ἀπὸ ταῖς εὐμορφαῖς Μυχθαλῆναῖς.

Νέος ξανθός, ὥχρος καὶ ἰσχνός, ν' οἶοι σύντροφοί του ἐπώνομαζον Βιδόλλην, ἤρχισεν, ἄγνωστον τίνος ἕνεκα, νὰ γελά καὶ εἶπε μετὰ τῆς γλυκείας αὐτοῦ φωνῆς:

— Λησμονεῖς λοιπόν, Ἐκτωρ, τὴν περίφημον ἐκπληξιν;

— Ἀλήθεια, περιμένομεν μίαν ἐκπληξιν.

— Τὴν ἐκπληξιν! τὴν ἐκπληξιν! ἀνεφώνησαν οἱ λοιποὶ ἐν χορῷ.

— Κύριοι, εἶπε σοβαρῶς ὁ ὑποκόμης, θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν ὥραν τῆς.

— Ἀρκεῖ, ὅτι δὲν θὰ μᾶς διαφύγῃ ὁ Δελουβιέ.

— Κύριοι, στοιχηματίζω ὅτι ὁ ὑποκόμης διέταξε νὰ ἐμφανισθῶσι γυναῖκες καθ' ἣν στιγμὴν θὰ πίνωμεν τὸν καμπανίτην.

— Λοιπὸν θὰ τὰς ἔχωμεν ἀντὶ ἐπιδορπίων, ὑπέλαθεν ἄλλος, γελᾶσας σεσηρός.

— Κύριοι, εἶπεν ὑπόυλως ὁ φυσίγνωθος, δὲν ἀμφιβόλλετε περὶ τῆς ἐπιρροῆς τὴν ὁποίαν ἐξασκᾷ ἐπὶ τοῦ φίλου μας Σανζάκ. Ἐὰν δὲν ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τῶν δρυῶν λευκάς τινας καὶ λεπτοφυεῖς δρυάδας, τὰς ὁποίας νὰ μᾶς δεῖξῃ, τὸ ἔπραξε διότι θὰ ἐπικαλεσθῇ νὰ ἐμφανισθῶσι κατὰ τὸ με-

σονύχτιον, αἱ σκιαὶ τῶν ὠραίων ἐκείνων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο ἄλλοτε νὰ θύσωσι τῷ ἔρωτι εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεᾶν Ἰριδα.

— Μπρρ... ὑπέλαθεν ὁ Βιδόλλης συμμαζευθεῖς· ζητῶ ἀπὸ τὸν Σανζάκ νὰ μὴ μετακινήσῃ ποσῶς τὰ ὅστα τῶν νεκρικῶν φερέτρων πρὸς ἀναζήτησιν τῶν σκιῶν αὐτῶν· ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὰς σκιάς, προτιμῶ τὴν πραγματικότητα, προτιμῶ τι, τὸ ὑποῖον δύναται τις νὰ ψηλαφήσῃ, νὰ πιάσῃ, νὰ αἰσθανθῇ, τὸ ὑποῖον νὰ μὴ διαλύεται ὡς καπνός.

— Ὁ Βιδόλλης δὲν ἀποκρύπτει τὰς προτιμήσεις του· ἀγαπᾷ νὰ πατᾷ στὰ σίγουρα.

Οἱ λοιποὶ ἤρξαντο γελῶντες, ἐνῶ ὁ ὑποκόμης παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Εἶναι ἐπτά, κύριοι, εἶπεν, ἄς καθήσωμεν εἰς τὸ τραπέζι.

Τοὺς λόγους τοῦτου ὑπέδεξαντο δι' ἀνευφημιῶν. Ἐκαστος τῶν προσκεκλημένων ἔλαβε τὴν θέσιν του, πάντες δὲ ἤρξαντο τῆς ἐπιθέσεως αὐτῶν κατὰ τῶν ὀστρειδίων, τὰ ὁποῖα κατεβροχθίσθησαν· εὐθὺς δ' ἐκενώθησαν καὶ οἱ τὸν βουργόνδιον οἶνον περιέχουσαι φιάλαι.

Ὁ Κοκὰς ἐκόμισε τὸ πρῶτον τρυβλίον. Οὗτος ἵνα ὑπηρετήσῃ τὸν εὐγενὴ κύριόν του καὶ τοὺς ἀξιοτίμους προσκεκλημένους του, ἐφόρεσε τὸν λευκὸν του χιτῶνα καὶ τὸν ἐορτάσιμον ἐπενδύτην του.

— Δός μας κρασί, τῷ εἶπεν ὁ ὑποκόμης. Καὶ πάντες ἤρξαντο κραυγάζοντες:

— Κρασί, κρασί, κρασί!

— Ἄς γεμίσῃ τὸ τραπέζι μὲ μπουτίλιας! διέταξεν ὁ ἐστιάτωρ.

— Ἀπόψε θ' ἀδειάσωμεν ὅλην τὴν οἶνα-θήκην! εἶπεν ὀξυφώνως ὁ Βιδόλλης.

Ἡρχίζον ἤδη νὰ θερμαίνωνται αἱ κεφαλαὶ καὶ ἡδυνάτο τις νὰ προεικασθῇ ὅτι τὸ δεῖπνον θὰ μετετρέπετο εἰς ὄργην. Ἐπὶ δύο ὥρας ἐκένωσαν πολλὰς φιάλας, ἐκάστου αὐτῶν πληροῦντος κατὰ βούλησιν τὸ ποτήριόν του καὶ ἀναμειγνύοντος ἀνεπαίσθητως βορδιγάλιον μετὰ βουργονδίου οἶνου.

Καὶ ὅμως τὸ σύνοφρον μέτωπον τοῦ ὑποκόμητος δὲν ἐφαιδρύνετο· ἐὰν δὲ οἱ συνδαιτυμόνες αὐτοῦ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ παρατηρήσωσι τι, θὰ ἐνόουν ὅτι τὸ βλέμμα του ἐνέφαινε ἀγωνίαν. Τεταραγμένος καὶ ἀνυπόμονος ὁ Σανζάκ δὲν ἡδύνατο νὰ σταθῇ ἐν τῇ θέσει του, ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι ἐκάθητο ἐπὶ ἀκανθῶν. Ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠγείρετο καὶ μεταβαίνων εἰς αὐτὸ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν ἐξω, τείνων τὸ οὖς, καὶ τὸ βλέμμα του διασχίζον τὸ σκότος ἀνεζήτει εἰς αὐτὸ ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων, ἐνῶ οἱ φίλοι του ἐξακολουθοῦντες νὰ πίνωσιν, ἐγέλων, ἐψαλλον, ἐκραύγαζον καὶ ὠμίλον πάντες ὁμοῦ, ὁ δὲ Δελουβιέ μετὰ παρρησίας, ἥτις προὔκαλει ῥῆγος εἰς τὸν ἀκούοντα ἤδεν ἐξυμνῶν τὸν πινόμενον οἶνον.

Οὕτω δὲ οἱ δαιτυμόνες δὲν παρετήρουν ὅτι ὁ ὑποκόμης ἦτο λίαν ἀφηρημένος· αὐτοὶ ὁλονὲν ἔπινον, τὸ δὲ πνεῦμά των ἐπληροῦτο ἀτμῶν μέθης.

Πλειστάκις ἤδη ὁ ὑποκόμης ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ παράθυρον ἵνα παρατηρήσῃ.

Αἶφνης ἀνερρίγησε καὶ ἔκυψε περισσότερον, μεθ' ὅλον δὲ τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ γινόμενον θόρυβον ἤκουσε βηματισμούς ὀλίγον μακρὰν τοῦ περιβόλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ δάσους.

Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν οἱ βηματισμοὶ οὗτοι ἐγένοντο εὐκρινέστεροι, τότε δὲ ὁ ὑποκόμης εἶδεν ἐν τῷ λευκῷ φωτὶ δύο σκιάς ἀνθρώπων, οἵτινες εἰσῆλθον ὀπισθεν τῶν δένδρων, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἤκουσεν ἀνοιγομένην τὴν θύραν τοῦ περιβόλου. Τῇ φθοᾷ ταύτῃ δὲν ἡδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλῃ, καὶ τὰ βλέμματά του ἀπήστραψαν.

— Ἐκεῖνοι εἶναι! ἐψιθύρισεν ἐπέτυχαν.

Καὶ μὴ ἔχων πλέον νὰ παρατηρήσῃ ἔξω ἐπκλεισε τὸ παράθυρον.

— Τώρα ἄς ὑπάγω εἰς τὴν ἄλλην, εἶπε καθ' ἐαυτόν.

Καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἀπαισίως, ἐνῶ φοικαλέον μειδίαμα συνέσπα τὰ χεῖλη του. Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τι εἰς τοὺς κραιπαλῶντας φίλους του, οἵτινες ἄλλως οὐδόλως ἐμερίμωναν περὶ αὐτοῦ τότε, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, καὶ διαβάς διὰ δωματίου εἶτα διὰ διαδρόμου ἤνοιξε θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιον, τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου στερεῶς κεκλεισμένα ἔκειντο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τῆς οἰκίας.

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, τὸ φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας, ὠδήγησε πρὸ μιᾶς ὥρας ὁ Κοκὰς τὴν κόμησσαν, ἀφ' ἧς ἐξήγαγεν αὐτὴν ἐν τοῦ Πύργου τῶν Κυριῶν. Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ κατέκειτο ἀπὶ ἀνακλιντροῦ ἀκίνητος καὶ ἐν παντελεῖ ἐκλύσει τῶν δυνάμεων αὐτῆς. Ὁ ὑποκόμης ἡδυνήθη νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτήν, χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

— Κυρία κόμησσα, τῇ εἶπεν, ἐγὼ εἶμαι.

Τότε ἀνεσκήρτησεν αὐτὴ, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ὑποκόμητος τὰ φλογερά αὐτῆς βλέμματα.

— Ἀλήθεια, εἶπεν, ἐπειδὴ μὲ ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν μου καὶ μὲ ἔφεραν ἐδῶ, ἐχρεώστων νὰ περιμένω νὰ σὲ ἴδω ἀπόψε.

— Γνωρίζεις διατὶ ἔρχομαι;

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Κύτταξε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι αὐτό.

— Λοιπόν;

— Ὑπάρχει ὡς βλέπεις, ὅτι χρειάζεται διὰ νὰ γραψῇ κἀνεὶς.

Ἡ κόμησσα ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς ἀνατείνασα τοὺς ὤμους.

— Ἐλένη, ἐπανελάβε σφίγγων τοὺς ὀδόντας, μία στιγμὴ μόνον σοὶ μένει διὰ νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασίν σου.

— Τὴν ἀπόφασίν μου τὴν ἔλαβον.

— Ἐλένη, μὴ μὲ ὠθεῖς εἰς ἔσχατα μέτρα· ἀναμνήσθητι τὸ παρελθόν, τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην ἐποχὴν, καθ' ἣν ἠγαπώμεθα.

— Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος μὲ προφυλάσσει καὶ μὲ ὑπερασπίζει ἐναντίον σου.

— Δὲν ἐλησμόνησες τοὺς χθεσινούς μου λόγους, ἀνταπήντησε βαρυφώνως· σοὶ εἶπον τί θὰ πράξω, ἐὰν μὲ ὠθήτῃς εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὸ πράξω. Naί, ὁ ἔρως μου παρκαγωνιζόμενος καὶ γινόμενος μισητός θὰ μεταβληθῇ εἰς ἀμείλικτον μῖσος. Τίποτε δὲν θὰ γνωρίζω πλέον, θὰ ἦμαι ἀσπλαγχνος καὶ τίποτε δὲν θὰ μέλναχαίτισθαι, οὔτε ὁ φόβος, οὔτε αἱ κρυχαί. οὔτε τὰ δά-

κρυα. Θά καταντήσω δὲ μέχρι κακουργήματος διὰ τὴν ἐκδικηθῶ τὴν περιφρόνησίν σου! Ἡ κόμησά σου δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐνώσασα τὰς χεῖρας ἀνέτεινεν εἰς οὐρανὸν τὸ περίλυπον αὐτῆς πρόσωπον.

— Ἐπαναλαμβάνω νὰ εἶπω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι μίαν μόνον ἔχεις στιγμήν, καὶ θά ἦναι παραπολὺ ἄργα ἐάν με ἀφήσης νὰ ἐξέλθω.

— Δὲν θά βλάψῃς τὴν κόρην μου, εἶπε πεποιθότως.

— Ἄ! τὸ πιστεύεις αὐτό;

— Δὲν θά βλάψῃς τὴν κόρην μου, ὅχι, διότι τὸ κακούρημα σὲ τρομάζει, ἀλλὰ διότι δὲν θέλεις νὰ γείνης κακούργος, χωρὶς νὰ ἔχῃς ἰδίαν ὠφέλειαν. Ὅχι, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε ἡ θυγάτηρ μου, ἐγὼ δὲ θά ὑποστῶ πᾶσάν σου τὴν λύσαν. Λοιπὸν ἐμὲ δύνασαι νὰ μὲ κάμῃς ὅ,τι θέλεις, νὰ μὲ ὑποβάλλῃς εἰς διάφορα μαρτύρια δι' ὧν τῶν τρόπων, τοὺς ὁποίους γνωρίζεις, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτύχῃς τίποτε; Δὲν θά καταστήσῃς τὴν κόμησάν σου Δελασέρ συνένοντον τῶν αἰσχυρῶν σου σκευωριῶν!

— Εἴσαι λοιπὸν πεπεισμένη ὅτι ἠθέλησα νὰ σὲ τρομάξω διὰ ματαίων ἀπειλῶν;

— Ναί.

Καὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἐμεῖδιάσαν πάλιν ἀπαίσιας.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἀπατάσαι. . . Σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι ἐμελλον νὰ προσκαλέσω ἐκδητημένους νέους νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐνταῦθα· προσεκάλεσα τέσσαρας, καὶ ἦλθον. Εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν τράπεζαν σχεδὸν μεθυσμένοι καὶ γελῶσι, τραγωδοῦσι, φωνάζουσι, πίνουσι καὶ κάμνουσι καταχθόνιον θόρυβον, περιμένοντες τὴν ἐκπληξίν, τὴν ὁποίαν τοῖς ὑπεσχέθην. Ἡξεύρεις περὶ τίνος ἐννοῶ.

»Σκέπτεσαι ἴσως ὅτι σὲ ἀπατῶ ἀκόμη, ὅτι δὲν ἔχω προσκεκλημένους, διότι οὔτε τὰ ἄσπρα αὐτῶν ἀκούεις, οὔτε τοὺς καγχασιμούς. Λοιπὸν, χωρὶς νὰ ἔχῃς διὰ τοῦτο ἀνάγκην ν' ἀνοίξῃς καλὰ τὰ αὐτιά σου, θ' ἀκούσῃς τώρα.»

Καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν τοῖχον ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ ἐλατηρίου ἐξ ἐλεφαντόδοντος, ἐπίεσε τοῦτο ἀρκούντως ἰσχυρῶς, καὶ ἀμέσως πράγματι θόρυβος ἀκολασταίνοντων, συνοδενόμενος ὑπὸ συγκρούσεως ποτηρίων καὶ καταπνιγόμενος ἐνίοτε ὑπὸ θορυβωδῶν καγχασιμῶν, ἔφθασε μέχρι τῆς κομῆσεως.

— Ἐάν οἱ προσκεκλημένοι μου ἦσαν ἡρεμώτεροι, ἐπανελάθεν ὁ υποκόμης, ἐάν συνδιδέγοντο ἡσύχως, τὸ ὁποῖον δὲν δύνανται τώρα νὰ πράξωσι, θά ἤκουες εὐκρινῶς πᾶν ὅ,τι λέγουσι.

Καὶ ἐπίεσε πάλιν, ἀντιστρόφως ὅμως, τὸ ἐλατήριον, καὶ ἀμέσως ἀποκατέστη σιωπὴ.

— Αἱ σήμερον κατασκευασμένοι οἰκίαι, ἐξηκολούθησε, δὲν γίνονται ὅπως ἄλλοτε.

Ἄλλα χρόνια, ἄλλα ἦθη, ἄλλαι συνήθειαι· αἱ ἀνάγκαι δὲν εἶναι πλέον αἱ αὐταί, καὶ αἱ ἀρχαῖαι ἐπινοήσεις εἰμειναν κατὰ μέρος γενομένων ἀποδεκτῶν νέων ἀπαίτησις τοῦ συρμοῦ. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ κατακρίνω τὰς σημερινὰς οἰκοδομὰς λέγω μόνον ὅτι αἱ πρῶτα εἶχον τὰ καλὰ των, καὶ ἀπόδειξις τοῦτου εἶναι ὅτι μοὶ χρησιμεύουσι σήμερον.

Ἐκ τοῦ δωματίου τούτου εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμεθα, χάρις εἰς εὐφυῆς σύστημα ἀκουστικῶν σωλήνων, ἀκούει τις πᾶν ὅ,τι λέγεται εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια τῆς οἰκίας, ὅταν διὰ τίνος μηχανισμοῦ ἀνοίξῃ τὸν μεταδίδοντα τοὺς ἤχους σωλήνα· καὶ τὸναντίον δύναται τις νὰ ὁμιλῇ ὑψηλοφώνως καὶ νὰ κραυγάζῃ μάλιστα, χωρὶς νὰ ἀκούῃ ἄλλος ἔξωθεν, καθόσον ἡ φωνὴ ἀποπνίγεται ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων τοίχων.

»Τὸ μέρος τοῦτο λέγουσιν ὅτι ἦτο ἐντετακτικὸν κυνηγετικόν, ὅπου μεγιστάνες τῆς τότε ἐποχῆς καὶ εὐγενεῖς κυρίαὶ συνηγνῶντο πιθανῶς ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γυναικῶν των καὶ τῶν συζύγων των, ἀλλ' ὑπάρχει λόγος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἀνηγέρθη δι' ἄλλην χρῆσιν· βεβαίως δὲν ἐκτίσθησαν ἄνευ λόγου ἐκ τῶν πλαγίων οἱ δύο πύργοι τῆς. Κλίμακες κρυφαῖαι, θύραι ἀόρατοι, μυστικοὶ διάδρομοι, τίποτε τέλος δὲν λείπει.

»Ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠξεύρω διατῆ σοὶ ὁμιλῶ περὶ τοιούτων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα προφανῶς δὲν σ' ἐνδιαφέρουσι ποσῶς. Ἐπανερχομαι εἰς τὸ θέμα μας. Οἱ προσκεκλημένοι μου εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἡρνήθη μὲν ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτῶν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἡ ἀπουσία μου δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἐπ' ἀόριστον· ἄμα μὲ ἴδωσι, θά μὲ ἀναγκάσωσι νὰ ἐκπληρώσω τὴν πρὸς αὐτοὺς ὑπόσχεσίν μου. Λοιπὸν θά γείνη ἡ δὲν θά γείνη ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σοὶ εἶπα; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ· ἐπαναλαμβάνω δὲ νὰ σοὶ εἶπω καὶ τοῦτο: Ἐάν θέλῃς νὰ σώσῃς τὴν θυγατέρα σου, εἰν' ἀκόμη καιρὸς· ἀπαξ ὅμως ἐξέλθω θά ἦναι παραπολὺ ἄργα. Ἀπεφάσις;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησά μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

ΚΗ'

Ἡ ἐκπληξίς.

Τρόμος μανίας κατέλαβεν ἀμέσως τὸν ὑποκόμητα, οὗ ἡλλοιώθη μὲν τὸ πρόσωπον, ἦσαν κατέρρευθαι οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἐξέφραξεν ἀπαίσιον ἀγριότητα. Τοσοῦτον δὲ ἀποτρόπαιος τὴν ὄψιν ἦτο, ὥστε ἡ κόμησά ὠπισθοδρόμησε μετὰ ρίγους.

— Λοιπὸν, ἔστω, εἶπεν ὁ ἄθλιος μετὰ συριζούσης φωνῆς· δὲν σοὶ ζητῶ τίποτε πλέον, ἀλλὰ θά λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐντρυφήσω εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου. . . Ἡ κόρη σου εἶναι καταδεδικασμένη! . . .

Ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἠνωρθώθη τεταραγμένη καὶ τρέμουσα ὑπὸ φόβου.

— Ἄ! ἀνέκραξε· δὲν εὐρίσχω τίποτε. τίποτε νὰ εἶπω, τὸ ὁποῖον νὰ ἐρμηνεύῃ τὴν ἰδέαν μου, καὶ νὰ ἐκφράξῃ τὴν ἀποστροφήν. τὴν ὁποίαν μοὶ ἐμπνέεις! Δὲν ἠξεύρω ποῖοι εἶναι αὐτοί, τοὺς ὁποίους προσεκάλεσες ἐδῶ, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἀντάξιοί σου, ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἄτιμοι, θά πτοηθῶσι, θά τρομάξωσι καὶ δὲν θά θελήσουν νὰ διαπράξουν τὴν ἀγενῆ αὐτὴν πράξιν, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἀπειλεῖς, ἀλλὰ θά ἔχωσι τὸ θάρρος νὰ ρίψωσι κατὰ πρόσωπόν σου τὴν περιφρόνησίν των!

— Βαυκαλίσου λοιπὸν μὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν, ἐάν αὕτη δύναται νὰ καταπραῦνῃ τὰς

μητρικὰς σου ἀγωνίας. Ἐλα, γνωρίζω ἐγὼ τοὺς προσκεκλημένους μου, καὶ ἀκριβῶς τοὺς ἐξέλεξα, διότι τοὺς γνωρίζω. Αὐτοὶ νὰ φοβηθῶσι; Ἐλα δά, αὐτοὶ νὰ πράξουν ὅ,τι θέλω ἐγὼ! Ἀκουσε· καὶ ἂν ἀκόμη βλέποντες τὰ δάκρυα τῆς κόρης σου καὶ αὐτὴν σπασμωδικῶς παλαίουσαν ἐξ ἀπελπισίας, συνελάμβανον οἶκτον δι' αὐτήν· ἠξεύρεις τί θά πράξω τότε; Λοιπὸν θά σοὶ τὸ εἶπω· θά τοῖς εἶπω κατὰ πρόσωπον: Εἴθετε ὅλοι βλάκες καὶ ἀνάνδροι! Καὶ τότε ἐγὼ, ἀκούεις, κόμησά Δελασέρ; ἐγὼ θά λάβω τὴν θυγατέρα σου!

Ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἀφῆκε φοβεράν κραυγὴν καὶ καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον:

— Ω! τί τέρας εἶναι αὐτό! εἶπε στεναχάσα.

Ὁ ἄθλιος ἐκάλυψεν αὐτὴν διὰ τοῦ μῖσος καὶ σκληρότητα ἀποπνέοντος βλέμματός του.

— Ἀκουσε ἀκόμη, ἐπανελάβε. Θά μείνῃς κλεισμένη εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, διότι θέλω νὰ παρασταθῇς εἰς τὸ δῶμα· δὲν θά βλέπῃς, ἀλλὰ μόνον θ' ἀκούῃς, ἐάν δὲ ἦσαι προσεκτικὴ, οὐδεμία σκηνὴ θά σοὶ διαφύγῃ. Θ' ἀκούσῃς τὰς κραυγὰς τῆς κόρης σου, εἰς τὰς ὁποίας θ' ἀποκρίνονται οἱ τέσσαρες μέθυσοι διὰ καγχασιμῶν καὶ φωνῶν, θ' ἀκούῃς τὰς καθικετεύσεις τῆς, τοὺς σπαρκατικούς ὀλυφυρμούς τῆς, εἰς τοὺς ὁποίους θ' ἀποκρίνηται διὰ τῶν ἐρωτικῶν λόγων καὶ τῶν φλογερῶν φιλημάτων ἐκεῖνος ὅστις διὰ λαχνοῦ θά τὴν λάβῃ καὶ θά γείνη κύριος αὐτῆς. . .

»Ναί, ναί, θ' ἀκούσῃς ὅλ' αὐτά, σὺ δὲ εἰς μάτην θά φωνάζῃς, διότι τῆς φωνῆς σου μόνον τὸν ἦχον θ' ἀκούῃς· εὐρισκομένη δὲ τότε εἰς τὴν ἀδυναμίαν νὰ πράξῃς τι, παράφορος ὑπὸ τῆς θλίψεως, θά συστρέφῃς τὰς χεῖρας, θ' ἀποσπᾷς τὴν κόμην καὶ θά σχίξῃς τὸ πρόσωπον μὲ τοὺς ὄνυχας.

»Ὅταν τὰ πάντα τελειώσουν, ἡ θυγάτηρ σου θά ἔμβῃ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ σὺ εἰς τὴν ἰδικὴν σου. Αὐριον ἡ οἰκία θά μείνῃ ἔρημος· ἡ δὲ κόμησά Δελασέρ καὶ ἡ κόρη τῆς θά κλεισθῶσι ζῶσαι, ἡ μὲν εἰς τὸν Πύργον τῶν Κυριῶν, ἡ δὲ εἰς τοῦ Ἱέρκου, αἱ ὁποῖαι εἶναι δύο λίθινα νεκρικὰ φέρετρα, καὶ ἐκεῖ θ' ἀποθάνουν βασανιζόμεναι ὑπὸ τῆς πείνης καὶ ὑπὸ φρικτῶν ἀγωνιῶν, κἀνείς δὲν θ' ἀκούσῃ νὰ γίνεταί πλέον λόγος περὶ αὐτῶν, κἀνείς δὲν θά μάθῃ τί ἀπέγειναν, διότι οἱ παλαιοὶ τοῖχοι τῆς οἰκίας αὐτῆς θά μείνουν ἄφωνοι καὶ κἀνείς δὲν θά δυνήθῃ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστικὸν τῆς φοβερᾶς αὐτῆς νυκτός».

Μετὰ τοὺς φρικτῶδεις τούτους λόγους ὁ ἄθλιος ἐπίεσε τὸ ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἐλατήριον, ὁ ἀκουστικὸς σωλὴν ἠνοίχθη καὶ ἀμέσως ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτα τῆς κομῆσεως αἱ φωναὶ τῶν κραυγαλόντων, οἵτινες κτυπῶντες τὰ ποτήρια ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνεμίγνυνον μετὰ τοῦ κρότου καὶ τοῦ ἤχου τούτων τὰς κραυγὰς των:

— Σανζάκ, Σανζάκ, Σανζάκ!

[Ἐπεται συνέχεια.]